

România, Guatemala Europei

Av. Marian Nazat (<https://www.art-emis.ro/marian-nazat/>) © 30 Iulie 2023

(/images/stories/autori/Nazat_Marian_2023.jpg)

Edward L. Bernay și Sam Zemurray au fost doi evrei fugiți în „Lumea Nouă” pe la 1900, primul fiind nepotul ilustrului Sigmund Freud. Viața i-a adus laolaltă dintr-un motiv pragmatic, bineînțeles, ultimul deținând firma United Fruit, cea care impusese banana în dieta zilnică a milioane de persoane, inclusiv în Europa. Societatea respectivă avea, în 1950, filiale în Honduras, Guatemala, Nicaragua, Salvador, Costa Rica, Columbia, plus câteva insule din Caraibe, și o cifră de afaceri mai mare decât majoritatea suratelor ei din SUA și chiar din restul mapamondului. „Ca să ajungă la așa ceva, muncise din zori și până-n noapte și din noapte până-n zori, călătorind prin toată America Centrală și Caraibe, în condiții extrem de dificile, disputându-și terenurile cu alți aventurieri precum el, uneori cu pistolul și cuțitul, dormind de sute de ori pe câmp, sub cerul liber, devorat de țânțari și îmbolnăvindându-se de friguri, care aveau să-l chinuie periodic, mituind autoritățile și ducându-i de nas pe țăranii și băștinașii ignoranți, negociind cu dictatori corupți datorită cărora - profitând de lăcomia sau prostia lor - ajunsese să dețină proprietăți care acum însumau mai multe hectare decât are o țară europeană de mărime medie, creând mii de locuri de muncă, având propriile căi ferate, construind porturi și conectând la civilizație locuri sălbatice. Cel puțin asta spunea Sam Zemurray atunci când se apăra de atacurile

îndreptate împotriva companiei «United Fruit» - numită Fructalia în toată America Centrală și poreclită Caracatița - și care veneau nu doar din partea invidioșilor, ci și a concurenților nord-americani, cei care, într-adevăr, nu putuseră niciodată să rivalizeze legal cu compania, în regiunile unde aceasta deținea un monopol tiranic în tot ceea ce însemna producție și comerț cu banane. Așa se face că în Guatemala, de exemplu, deținea controlul absolut asupra unicului port pe care țara îl avea în Caraibe-Puerto Barrios -, precum și asupra electricității și căilor ferate care legau un ocean de altul”[1] (https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VlOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk#_ftn1).

Pentru a drege imaginea firmei, destul de șifonată altminteri, afaceristul i-a cerut ajutor corelegionarului său, autorul cărții Propaganda (apărută în 1928), în care publicistul scrisese niște fraze nemuritoare: „Manipularea conștiință și inteligență a obișnuințelor și opiniilor maselor este un element important al societății democratice. Cei care manipulează acest mecanism necunoscut al societății formează un guvern invizibil, dar care deține adevărata putere în țara noastră... Această minoritate isteță trebuie să se folosească încontinuu și sistematic de propagandă. Această teză, considerată de unii critici drept negarea

democrației, avea să fie aplicată de Bernays, cu multă eficacitate, în Guatemala, zece ani mai târziu după ce începuse să lucreze pentru United Fruit, ca expert în publicitate”[2] (https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VlIOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk#_ftn2).

Cum „Caracatița nu-și bătuse niciodată capul să prezinte rolul industrial și comercial al companiei ca fiind ceva benefic pentru societate, în general și, în special, pentru «țările barbare» unde își desfășura activitatea” [3] (https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VlIOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk#_ftn3), la sugestia ziaristului, Zemurray, „conform unei planificări riguroase, avea să promoveze, cu ajutorul oamenilor de știință și experților, consumul de banane la micul dejun și la orice oră din zi, prezentându-l drept obligatoriu pentru sănătate și pentru formarea unor cetățeni sănătoși și activi. El a fost cel care a adus-o în Statele Unite pe cântăreața și dansatoarea braziliană Carmen Miranda (supranumită în filme și spectacole domnișoara Chiquita Banana) care urma să aibă un succes imens cu pălăriile ei din ciorchini de banane, promovând eficient prin cântecele ei fructul respectiv, care, datorită eforturilor publicitare, făcea deja parte din casele americanilor ”[4] (https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VlIOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk#_ftn4). Mai mult, partenerul afaceristului „a reușit ca «United Fruit» să intre în legătură cu lumea aristocratică din Boston și cu decidenții politici, ceva ce până atunci nici nu-i trecuse prin cap lui Sam Zemurray. Cei mai mari bogătași din Boston nu aveau doar bani și putere politică; mai aveau și prejudecăți, fiind în general antisemiți, așa că lui Bernays nu i-a fost chiar ușor să-i convingă pe Henry Cabot Lodge, de exemplu, să facă parte din consiliul director de la United Fruit, sau pe frații John Foster și Allen Dulles, membri ai importantei firme de avocatură Sullivan&Cromwell din New York, să reprezinte compania. Bernays știa că banii deschid toate ușile și că nici măcar prejudecățile rasiale nu rezistă în fața banilor, așa încât a reușit să creeze toate acele legături greu de imaginat, după așa-numita Revoluție din Octombrie din Guatemala, din 1944, când United Fruit a început să-și simtă poziția amenințată. Ideile și relațiile lui Bernays aveau să fie decisive în înlăturarea presupusului «guvern comunist» guatemalez și înlocuirea lui cu unul mai democratic, adică mai docil față de interesele companiei ”[5] (https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VlIOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk#_ftn5).

Ei bine, din acest moment începe o poveste interesantă, mai actuală ca oricând, pe care, din nefericire, am trăit-o și noi în România nu foarte demult, după un scenariu identic, încununat cu încarcerarea indezirabilului Liviu Dragnea. Scandalul a izbucnit în urma opintirii guvernului de a modifica legea offshore, prin care redevența cuvenită statului român din exploatarea rezervelor de pe fundul Mării Negre ar fi crescut substanțial și progresiv, în cazul surplusului de gaze naturale ce s-ar fi obținut peste plafonul estimat. De fapt, subestimat, întrucât compania nord-americană „ExxonMobil” se îngrijise să măsluiască raportul respectiv. Nemulțumit de proiectul actului normativ (ucis în fașă), mai precis de perspectiva diminuării câștigurilor, principalul jucător pe piața respectivă la acel ceas paroxistic a iscat un război uriaș [6] (https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VlIOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk#_ftn6). Isteria s-a declanșat la comandă și lapidarea politicianului s-a săvârșit fără istov, ceas de ceas, zi de zi, proces penal cu proces penal.

Așadar, ca să mă întorc la romanul peruanului, președintele guatemalez Juan José Arévalo dorea cu orice chip să instaureze democrația în țara sa, numai că asta aducea prejudicii extrem de grave Caracatiței. Între măsurile luate se urmărea și promulgarea legii muncii „prin care se permite formarea de sindicate în cadrul firmelor și fermelor agricole și li se dă voie muncitorilor și țăranilor să

se afilieze la aceste sindicate. A dictat o lege antimonopol, calchiată după cea din Statele Unite. Vă puteţi imagina ce ar însemna pentru «United Fruit» aplicarea unei asemenea măsuri care să garanteze libera concurenţă: dacă nu ruina totală, atunci oricum o scădere drastică a beneficiilor.

Aceste beneficii nu vin doar din eficienţa cu care muncim, din implicarea şi din investiţiile pentru combaterea bolilor, pentru asanarea terenurilor cucerite în selve, ca să putem produce şi mai multe banane. Nu, beneficiile vin şi din monopolul care-i ţine departe de teritoriile noastre pe orice posibili concurenţi şi din condiţiile privilegiate în care lucrăm, scutiţi de impozite, fără sindicate, deci fără riscurile şi pericolele pe care toate astea le atrag după sine. Problema nu e doar Guatemala, care reprezintă numai o mică parte din zonele în care operăm. Problema e contaminarea celorlalte ţări din America Centrală şi a Columbiei, dacă ideea de «democraţie modernă» ar începe să prindă viaţă şi acolo. «United Fruit» s-ar vedea pusă în situaţia de a se confrunta cu sindicate, cu concurenţă internaţională, să plătească impozite, să încheie asigurări medicale şi fonduri de pensii pentru muncitori şi familiile lor, aşadar să fie obiectul urii şi invidiei de care au parte mereu companiile prospere din ţările sărace, cu atât mai mult dacă aceste companii sunt din Statele Unite. Pericolul, domnilor, este exemplul prost. Nu atât comunismul, cât democratizarea Guatemalei. Chiar dacă probabil nu se va materializa, paşii înainte făcuţi în această direcţie ar însemna pentru noi mulţi paşi înapoi şi pierderi uriaşe”[7] (https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VIIOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk#_ftn7).

Şi Bernay îşi expune în continuare netulburat planul de acţiune, unul diabolic, s-o recunoaştem: „Noi suntem cei care trebuie să atragem atenţia guvernului şi publicului asupra Guatemalei şi să facem în aşa fel încât să îi convingem că problema este atât de serioasă, atât de gravă, încât trebuie acţionat imediat. Cum? Procedând cu isteţime şi la momentul oportun. Făcând lucrurile în aşa fel încât opinia publică, decisivă într-o democraţie, să facă presiuni asupra guvernului pentru ca acesta să acţioneze pentru a stopa o ameninţare serioasă. Care? Exact aceea despre care v-am spus că Guatemala nu este calul troian al Uniunii Sovietice infiltrat în curtea din spate a Statelor Unite. Cum putem convinge opinia publică de faptul că Guatemala este o ţară în care comunismul e o realitate vie şi că, fără o intervenţie energică din partea Statelor Unite, ar putea deveni primul satelit al Uniunii Sovietice din Lumea Nouă? Prin intermediul presei, radioului şi televiziunii, principalele surse de informare şi orientare ale cetăţenilor, atât într-o ţară liberă, cât şi într-o ţară asuprită. Noi trebuie să-i facem pe jurnalişti să deschidă ochii asupra pericolului în expansiune, aflat la două ore de zbor din Statele Unite şi la un pas de Canalul Panama.

E de preferat ca toate acestea să aibă loc cât mai firesc cu putinţă, neplanificate şi nederijate de nimeni, cu atât mai puţin de noi, cei direct interesaţi de problemă. Ideea că Guatemala e gata să cadă în mâinile sovieticilor nu trebuie să vină din presa republicană şi de dreapta din Statele Unite, ci mai degrabă din cea progresistă, cea citită şi crezută de democraţi, adică presa de centru şi de stânga. Aceasta ajunge la publicul cel mai numeros. Pentru a da o verosimilitate cât mai mare, toate astea trebuie să fie «opera presei liberale» [...].

Era obligatoriu să se lucreze în taină şi cu mare grijă pentru ca mass-media să nu simtă că e folosită. Totul trebuia să decurgă cu aceeaşi spontaneitate cu care natura îşi vede de transformările ei uimitoare, să pară că toate acelea erau «ştiri proaspete» descoperite şi revelate lumii de presa liberă şi progresistă. Ego-ul jurnaliştilor trebuia periat cu atenţie, pentru că de obicei îl aveau peste fire [...].

Important e să nu uitaţi un lucru: compania va câştiga mult mai mult decât va cheltui cu această mişcare, dacă reuşim ca în Guatemala, pentru încă o jumătate de secol, să nu fie democraţia modernă la care visează preşedintele Arévalo”[8] (https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VIIOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk#_ftn8).

Deloc surprinzător, „ceea ce a spus Edward L. Bernays pe parcursul acelei memorabile întruniri din Boston a consiliului director de la United Fruit s-a adevărit cuvânt cu cuvânt, confirmând, în treacăt fie zis, teza lui cum că secolul al XX-lea va face din publicitate instrumentul primordial al puterii și al manipulării opiniei publice, atât în societățile democratice, cât și în cele aflate sub regim autoritar [...].

Datorită mișcărilor abile și relațiilor lui Bernays, ziarele și revistele din Statele Unite, care niciodată nu se dovediseră interesate de Guatemala, de America Centrală, ba chiar de întreaga Americă Latină, au început să trimită corespondenți în Guatemala. Erau cazați la Hotel Panamerican, al cărui bar se transforma într-un adevărat centru jurnalistic internațional, unde ziaristii primeau dosare bine documentate asupra unor fapte care confirmau pericolele - syndicatele ca armă de confruntare și distrugere progresivă a firmelor private - și obțineau interviuri, programate sau sugerate de Bernays, cu fermieri, oameni de afaceri, preoți catolici (uneori chiar cu arhiepiscopul), artiști, lideri politici din opoziție, preoți protestanți și ingineri care ofereau detalii, confirmând astfel temerile că țara lor se transforma treptat într-un satelit sovietic, prin intermediul căruia comunismul internațional urmărea subminarea influenței și intereselor Statelor Unite în toată America Latină. [...]

«Life Magazine», «The Herald Tribune», «»Evening Standard» din Londra, «»Harper's Magazine», «The Chicago Tribune», revista «Visión» (în spaniolă), «The Christian Science Monitor» și alte publicații au umplut pagini cu fapte concrete și mărturii, pentru a demonstra cum comunismul și Uniunea Sovietică puneau stăpânire tot mai mult pe Guatemala. Nu a fost vorba de un complot: pur și simplu propaganda impusese asupra realității o ficțiune despre care scriau jurnaliștii nord-americani, luați pe nepregătite, și cei mai mulți dintre ei nici măcar nu bănuiau că erau niște marionete acționate de un păpușar genial. Numai așa se explică de ce o persoană atât de prestigioasă precum Flora Lewis a ajuns să scrie elogii deșănțate la adresa lui John Emil Peurifoy, ambasadorul Statelor Unite în Guatemala. La transformarea ficțiunii în realitate a contribuit mult și faptul că era perioada cea mai neagră a McCarthy-ismului și a Războiului Rece dintre Statele Unite și Uniunea Sovietică.

Sam Zemurray a murit în noiembrie 1961, cu puțin înainte de a împlini optzeci și patru de ani. Se retrăsese din afaceri, trăia în Louisiana, era multimilionar și încă îl mai uimea faptul că tot ce plănuise Edward L. Bernays, în acea îndepărtată reuniune din Boston a consiliului director de la United Fruit, se împlinise până la ultimul punct. Nici măcar nu bănuia că „Fructalia”, în ciuda faptului că ieșise victorioasă din acel război, începuse deja să se dezintegreze și că după numai câțiva ani președintele ei avea să se sinucidă și compania să dispară, lăsând în urmă doar amintiri urâte și amare ”[9] (https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VlOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk#_ftn9).

Nu vi se pare totul tras la indigo cu manevrele odioase ale americanilor desfășurate la București deunăzi, când propaganda o ținea langa cu „Ciuma Roșie”? Cu întoarcerea la comunism și cu apropierea României de Rusia? Cu linșarea mediatică a liderului pesedist Liviu Dragnea, vinovat de toate relele posibile și imposibile? Cu miile de cretini protestatari ridicând spânzurători în Piața Victoria? Ba bine că nu... Proști de manevră se vor găsi pretutindeni și mereu, cu osebire acolo unde CIA („Mama Vitregă”), prin departamentul de planuri clandestine, își întinde tentaculele ucigașe.

Ce s-a petrecut pe meleagurile valahe la scurt timp după întemnițarea „antidemocratului” și „filorusului” Liviu Dragnea? Mișcările de stradă au încetat brusc, „Ciuma Roșie” a devenit frecventabilă în ochii orbi ai mamelucului de la Cotroceni și primită cu drepturi egale la guvernare, „hoitarii” din presă au tăcut, așteptând alt stârv de sfâșiat... În definitiv, ceea ce se dorea semăna cu situația din Guatemala: „Guvernul voia să impoziteze compania United Fruit, așa cum erau impozitați toți agricultorii guatemalezi, pentru a putea construi în țară școli, drumuri, poduri și a-i plăti măf bine pe profesori, ca să atragă funcționari competenți și să aibă de unde finanța un demers național care

să scoată comunitățile indigene, adică imensa majoritate a celor trei milioane de guatemalezi, din izolare și sărăcie [10] (https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VIIOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk#_ftn10).

Geaba președintele Árbenz se întâlnea periodic cu ambasadorul S.U.A. în Guatemala [11] (https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VIIOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk#_ftn11) și încerca să-i explice care-i situația reală din țară: „A repetat cu insistență că reformele întreprinse de guvernul său, inclusiv cea agrară, nu aveau alt scop decât acela de a transforma Guatemala într-o democrație modernă și capitalistă, așa cum erau S.U.A. și celelalte țări occidentale. Se făcuseră cumva colhozuri în țară? Fuseseră cumva naționalizată vreo întreprindere privată? Pământurile nelucrate naționalizate de guvern fuseseră împărțite țăranilor săraci, sub formă de parcele individuale, în încercarea de a dezvolta o agricultură privată și capitalistă. «Da, auziți bine, domnule ambasador, ca-pi-ta-lis-tă», silabisea președintele, iar interpretul îl imita, silabisind cuvântul la rândul său. [...]

Președintele Árbenz continua să insiste, chiar dacă își dăduse repede seama că ambasadorul Peurifoy era imun la rațiuni și argumente. Nici nu le auzea. Se mulțumea să repete, ca un ventriloc, că în toată țara se făcea simțită prezența comunismului. (...)

- Dar nu există sindicate în Statele Unite? îi dădea replica Árbenz. Locul unde nu există sindicate libere și independente e tocmai Rusia.

Dar ambasadorul nu voia să înțeleagă și repeta, uneori pe un ton senin, alteori amenințător, că Statele Unite nu vor permite o colonie sovietică între California și Canalul Panama. Așa că, «fără ca aceasta să fie o amenințare», pușcașii marini fuseseră deja trimiși în Caraibe și Pacific, ca să înconjoare Guatemala.

- Știți câți cetățeni ruși există în țara noastră la ora actuală? încerca Árbenz să aducă argumente. Niciunul, domnule ambasador. Îmi spuneți și mie cum poate Uniunea Sovietică să transforme Guatemala într-o colonie, dacă nu există nici măcar un cetățean sovietic în această țară?

Protestele președintelui Árbenz împotriva campaniei jurnalistice, începute în Statele Unite și ajunsă apoi în toată lumea, erau la fel de inutile. Cum era posibil ca niște ziare atât de prestigioase precum The New York Times, The Washington Post, Time Magazine, Newsweek, Chicago Tribune să fi inventat o asemenea fantasmagorie: comunism în Guatemala!? O minciună gogonată, care dădea o imagine caricaturală unor reforme sociale prin care nu se urmărea altceva decât combaterea sărăciei, nedreptății și inegalităților sociale, tocmai pentru ca acestea să nu-i împingă pe guatemalezi spre comunism. Ambasadorul se mulțumea să-i spună că în SUA, țară democratică, presa era liberă și guvernul nu se băga peste ea. Árbenz îi demonstra, cu lux de amănunte, că la reforma agrară nu fuseseră naționalizate nici măcar un singur petec de pământ lucrat de cei de la United Fruit sau de latifundiarii guatemalezi. Erau naționalizate numai terenurile în surplus, cele care nu erau cultivate. Și guvernul plătea fiecare teren naționalizat cu prețul stabilit de proprietar în declarația de impozite.

Președintele îl îndemna pe ambasador ca, în loc să se tot întâlnească cu ofițerii din armată, cărora le cerea să dea o lovitură de stat - diplomatul asculta absolut impasibil aceste detalii -, să străbată țara și să vadă cu ochii lui cum o jumătate de milion de băștinași primiseră în sfârșit terenurile care aveau să-i transforme în proprietari - da, domnule ambasador, pro-pri-e-tari - care vor prospera și vor face din Guatemala o societate fără foamete, fără exploatatori, fără săraci, pe modelul Statelor Unite. Ambasadorul Peurifoy, cu inima de piatră și obsedat de misiunea lui, nu a ieșit niciodată din orașul Guatemala. Și în toate întrevederile cu președintele s-a încăpățânat să-i pună aceeași întrebare: ^

- De ce guvernul dumneavoastră se tot ia de United Fruit, o companie nord-americană, domnule președinte?

- Vi se pare corect, domnule ambasador, că United Fruit, în toată istoria ei de mai mult de o jumătate de secol în Guatemala, nu a plătit niciun cent impozit? îi răspundea cu o întrebare Árbenz. Da, auziți bine: niciodată, de când există compania. E adevărat că i-a mituit pe toți dictatorașii, gen Estrada Cabrera, Ubico, cei care semnau acele contracte prin care erau exonerati de plata impozitelor. Dar acum, pentru că eu nu pot fi mituit, trebuie să plătescă impozite, așa cum fac toate firmele în Statele Unite și în toate democrațiile occidentale. Oare la dumneavoastră în țară companiile nu plătesc impozit? E adevărat că aici plătesc mai puțin de jumătate decât plătesc acolo **"[12]** (https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VlIOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk#_ftn12).

Micul tratat de manipulare pus în pagină de prozatorul învins la prezidențialele din Perú, din anul 1990, de necunoscutul Alberto Fujimori, se încheie aici, nu și istoria, aflată de o eră la discreția yankeilor. Acum e rândul nostru să le simțim pe piele samavolniciile și perversitățile, în numele democrației, bineînțeles. „Niciodată din nou !” spun chinezii. „Totdeauna din nou!” le răspundem noi, transformați în Guatemala Europei.

[1] (https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VlIOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk#_ftnref1) Mario Vargas Llosa, Vremuri grele

[2] (https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VlIOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk#_ftnref2) Idem

[3] (https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VlIOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk#_ftnref3) Idem

[4] (https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VlIOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk#_ftnref4) Idem

[5] (https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VlIOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk#_ftnref5) Idem

[6] (https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VlIOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk#_ftnref6) Ulterior, nord-americanii au părăsit scena. Misiune îndeplinită, punct ochit, punct lovit ! Maurul și-a făcut datoria, maurul poate să plece!...

[7] (https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VlIOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk#_ftnref7) Mario Vargas Llosa, Vremuri grele

[8] (https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VlIOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk#_ftnref8) Idem

[9] (https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VlIOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk#_ftnref9) Idem

[10] (https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VlIOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk#_ftnref10) Idem

[11] (https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VlIOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk#_ftnref11) După ce și-a isprăvit misiunea, John Emil Peurifoy a fost numit în aceeași calitate în Thailanda, ocazie să-și întrebe superiorii din Departamentul de Stat dacă „urmează și acolo o lovitură de stat”... Numai că la 12 august 1955, așa cum se întâmplă mereu în operațiunile de ștergere a urmelor, ambasadorul și unul dintre fiii săi au murit, autoturismul lor ciocnindu-se violent în Bangkok cu un camion care venea din direcție opusă. Accident rutier, s-a concluzionat și dosarul a fost închis pe veci ! Ciudat, „Departamentul de Stat nu a făcut demersuri în vederea începerii unei investigații pentru a afla dacă tragicul accident fusese pus la cale de comuniști, pentru a se răzbuna pe cel care luptase cu atâta succes împotriva expansiunii Uniunii Sovietice. Guvernul Statelor Unite a preferat ca totul să fie dat uitării cât mai repede, săcâit de campania internațională dezlănțuită împotriva Washington-ului pentru implicarea în căderea guvernului lui Árbenz, cel pe care, încetul cu încetul, presa începea să-l reconșidere, recunoscând că nu fusese comunist, ci un om naiv și bine intenționat, care nu voise altceva decât să aducă progres, democrație și dreptate socială pentru țara sa, chiar dacă fusese prost sfătuit și aplicase metode greșite.

Văduva lui Peurifoy, Betty Jane, a publicat un jurnal care cuprindea multe episoade din demersurile diplomatice ale soțului ei, pe care-l prezenta drept un erou. Jurnalul nu a circulat prea mult și abia dacă a fost pomenit în presă. Guvernul Statelor Unite nu l-a luat deloc în seamă.” În definitiv, cel mai sigur loc pentru păstrarea secretului este cavoul, nu?

[12] (https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VlIOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk#_ftnref12) Mario Vargas Llosa, Vremuri grele

[13] Sursa - https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VlIOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk
(https://www.cristoiublog.ro/romania-guatemala-europei/?fbclid=IwAR01wFpmtnt-x10i0hW_7cE2exp5VlIOHluqznf__o-zrGWdhXppWhs7rEk)

Evaluare: ★ ★ ★ ★ ★ Thank You!

© 2019 ART-EMIS

